

ca. 1848-1849

AFSENDER

Georgia Skovgaard

MODTAGER

P.C. Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Dateringsbegrundelse:

J.Th. Lundbye døde i april 1848.

Omtalte personer:

J.Th. Lundbye

Georgia Skovgaard

Arkivplacering:

Mappe 2 nr. 2

DOKUMENTINDHOLD

Det fremgår af brevet, at Georgia Schouw kender til P.C. Skovgaards følelser for hende. Hun sammenligner sig selv med en plante, som er sygnet hen og aldrig vil kunne blomstre ligeså stærkt igen. Hun forklarer på denne måde at hendes kærlighed og savn til J. Th. Lundbye er for stort til at hun kan give sig fuldt hen til P.C. Skovgaard.

TRANSSKRIFTION

Mappe 2 nr.2

I Løverdags kom da det med saa megen Længsel imødesete Brev; det gjorde saa godt, skjønt der ikke var et Ord til mig; men jeg vidste jo, at Du dog nok havde tænkt paa mig medens Du skrev, og det var kun min egen Skyld naar, der ikke var noget [?til] mig; ja! det er jo min egen Skyld at jeg i denne Tid maa længes saa meget, men det er dog godt, og jeg vil altid takke Dig for, at Du gav mig denne Tid endnu.

Idag blev det igjen saa mørkt i mit Sind; Det var Lundby jeg længtes efter, saa ubeskriveligt længtes jeg, men det lød da, som alletider i mit Inderste "Han er død"; og Verden var atter tom for mig, indtil endeligt dets bedre Stemme tonede for mig, græd ikke han lever! Ja! han lever saa vist som vi Alle skal leve evigt.

I saadanne Øieblikke forekommer det mig da, som havde jeg dog handlet galt, som kunde Du med Rette bebreide mig min Uret imod Dig; men som oftest ender det med at jeg bliver forsonet med Verden og med mig selv, og det er mig da klart at en højere Styrelse har ledet det til vort

-2-

Bedste. Det var en saadan en Overbevisning om en højere Styrelse, der gjennemtrængte mig den Dag min Skjæbne blev afgjort og dine Ord var mig som et Fingerpeg. Du maa ikke misforstaae mig, det var ikke for at holde Dig tilbage, nei – men Tværtimod, det vil Ingen gjøre mindre end jeg;

Skal Fædrelandet endnu lide meget og føler Du Trang og Styrke dertil, saa er mine Ord "Gaa med Gud". Thi Fædrelandet er og bliver mig dog altid det Kjæreste. Nu vil Du vel spørge hvorfor det [?svar] det [?] i en ubeskrivelig Følelse, som jeg ikke formaaer at udtrykke i Ord.

Du siger at Kjærligheden maa være fuldkommen; hvad mener Du egentlig dermed? De Ord ængster mig undertiden. Kalder Du den kun fuldkommen, naar den er som Din til mig? Saa kan jeg jo ikke med Sandhed sige, at det jeg har den; ja saa er det endogsaa meget langt derfra. Kun saa meget ved jeg med Vished, at jeg gerne forlader alle Andre for Dig, at jeg ikke kan tale til nogen Andre som til Dig, og at jeg er roligt

og har det bedst hos Dig. Jeg føler at jeg ikke mere kan und-

-3-

være Dig. Men Noget er der, der mangler, jeg ved ikke hvordan jeg skal forklare mig, uden hvis Du kan forstaae en Sammenligning, som naturligvis halter stærkt, og, som Du derfor ogsaa kun maa bruge halvt i Alvor og halvt i Spøg. Jeg forekommer mig selv som en Plante der har staaet ude i Naturen, har levet og aandet i den herligste Luft, der kun behøvede et Solglimt for at skyde kraftige Skud; men Solen svandt og med den Plantens egentlige Livskraft; den bildte sig vel ind at den kunde trives i det blege kolde Maaneskin, men den tog Feil. Nattekulden Dræbte de friske Skud, uden at den følte det, den mærkede ikke at den var Døden nær, før en kjærlig Haand plantede den i en Urtepotte, bragte den ind i Varmen, og vagte den saaledes til Bevidsthed. Den begyndte nu at komme sig og føler at ogsaa der er godt at være, Jordbunden er den jo den samme, men den trænger dog til meget mere Kjærlighed og Pleie end før; den kan heller aldrig glemme, hvor deilig det havde det. Den mindes med Vemod den forsvundne Kjærlighed, dens Skud bliver aldrig mere saa kraftige, dens Farver ikke saa stærke,

-4-

men den vil heller aldrig glemme, hvad den skylder den Haand, der reddede den. Med inderlig Taknemmelighed og Kjærlighed vil den hænge ved den, og ikke taale Nogen anden Pleie. Ja, alt hvad den kan vil den nøje gjøre for at vise Dig sin inderlige Kjærlighed; men Du maa huske; at den Frihed der har været, naar den først engang er forsvunden, som aldrig mere er istand til at vende tilbage.

Vejret er saa deeligt! Her er saa yndigt i min lille Stue! Jeg længes saa inderligt efter at vise Dig den i Solskin). Jeg har det godt i Eftermiddag; det var egentlig kun det jeg vilde sige dig. Jeg ville have skrevet mere, men jeg blev afbrudt. Det er sent og jeg er træt, saa jeg vil kun fortælle at jeg glædede mig ret over det [?] Vejr da jeg kom hjem i aften, saa kan jeg jo haabe at det dog [i det mindste] er [?taaleligt] paa Læsø.

[illegible]